

מסורת הש"ס

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

קטו.

עין משפט גזר מצוה

בב טו"ש חז"ל מ"מ טו"ס
ספ"ה א'
בב ב מ"י פ"ל מהלכות
שבת הלכה ז סמ"ג ע"ש
ל טו"ש"ע א"ר"ח ט"י רב
ספ"ה ז'
בב ג מ"י שם הלכה ו סמ"ג
שם טור שו"ע א"ר"ח
סומ"ן ר"ע ספ"ה א'
בב ד טו"ש"ע א"ר"ח ט"י מ"י
ספ"ה ז'
בב ה מ"י פ"ל שם הל"ה
וסמ"ג שם טו"ש"ע א"ר"ח
סומ"ן ר"ע ספ"ה ז' :

לענין רש"י
פשוט ד"ל [פולדשטין ל.]
כסא מתקפל.

מוסף רש"י

ואין אדם רואה חובה
לעצמו. ל"ן דעמו מתקרב
לד חובה לחיוב את עצמו
ואפילו מתקין ל"ן אמת
(בחויות ק"ה). בראו ונצא
לקראת שבת המלכה.
כלום המקל פני מלך (ב"ס
כב). תלת סאוי טחי. של
סאין פת נקיע פניו טוחין
בשמן ודש. יוס השבת היה
(וחו"מ ק"א). אל ימזוג בהן
כוס לרבו. לפי שנתעטט
ונתלכלכו בשבת קדימה (וי"א
כב ושי' לעיל ק"ד). מחירין
רישא. לנכוד שבת (קדושין
חא). שיבוטא. דג (שם).

מוסף תוספות

א. קטן. מ"י ה"ר.
ב. שוואבין בו יין ושמן.
ג. מ"י קל: ד"ה עילתא.
ד. מ"י חכר. מ"י עיונין גג:
ד"ה עלת. (פ"י אחר: מן
החבית. מ"י ה"ר. ג. גבי
אמתא דהוה משתעיא
בלשון חכמה. ואמרה
ה"י. מ"י ה"ר"ס.

עבדנא יומא טבא לרבנן. לתלמידים. ראש ישיבה היה: פסיי לי. יסולם שכרי: דמי אמי לורבא מרבנן נר'. שחיבת תלמידי חכמים עלי: דלא מווגנא רישא אבי סדיא. איני מניח ראשי על הכר: כמה דלא מהפינא ליה נזופיה. עד שארצה אם יש בדצדיו לזכותו: מפעטף. צבגדים נאים: צואי ללס. הכי קרי ליה לשגימת שבת מתוך חציבות: עטיי. רקיקין טחין פניהן בשומן אליה או בשמן: מי עדיפא לן מינא. כלום אתה חשוד לנו מן השבת לכבוד שבת הכנוס ולא היינו יודעים ששבת: מפליסר טבח. לטעום בשבת מן המזכר: איספירי. סלעים. איספירי פשיטי סלעי מדניה והן א' מח' כסלע צורי והיינו חלי דינר: ומשלים לנו אצינורא דדשא. לפני צואס להציא לו הבשר היה מומן להן מעותיהן על פתחן ולאומר להן אשור הייא המאשרו והתחזקו מהר צאומנותיכם למחר ולחזור ולמכור ולהתעסק בצרכי שבת. ולי נראה ומשלים לנו אצינורא דדשא כשהיה מציא ראשונה היה נותנה לשמשין המכניס סעודתו על פתח ביתו ולא היה נכנס אלא ממנה לחזור להציא אחרת ואמר להן לשמשין אשור הייא המאשרו מהר להכין את זו צדוד שאלך להציא את זו: אפסקא דשינא. פסטרול של שן שחשוד היה ועשיר: ומוסף נורא. נופח משס נורא לכבוד השבת. רבינו לוי גרס אתכתקא דשאגא מדהר: לנש גוגרא. כלי שחור להודיע שהיום אינו כדי להתנהג בחשיבות מלהתעסק בתשלי שבת ולא יטען בגדיו צביטול קדירות: דמנא דבי רבי שמעאל נר'. דביטול קדירה מטען צבגדים: מחירין רישא. אם היה שם ראש בהמה לחרוך מתרכו הוא צעלמו: פרים. לשון פרוימס ו מתקן: מלסא לסוסי. מניח האור צעלים דקים: מכסא ועייל מכסא ונפיק. צע"ש יולא ונכנס להציא תמיד משואות כלי תשמים וצגלי מופש ומגדים כאלס שמקבל את רבו צייתו ומראה לו שהוא חשוד עליו וחרד לכדו לנרות ולהצרות צעילו: מוקר שני. מכבד צמות: אמרי ליה כלדאי. להאי נכרי: כלדאי. חוים צוככים: אכיל להו. סופס ליפול צידו: אופסה צפייני. עשה לו כובע של לנד וצגלו צמשלות של וזכ וקצב צו מרגליות וקצב את זו עמה: סייניס. כובע. רבינו הלוי גרס צבדייניס צכודו ורשאון הגון לי והוא לשון ר' יצחק צ"ר יהודה: תריסר עיניו דינרי. עליות מללות דינרי וזה. ו גוחמא צעלמא הוא כלומר הון עתק מאד כך פירש רבינו הלוי וכן כלל מקום כגון תליסר גמלי ספיקי טריפתא (חולין דף נה:)

ואם לא אשבת קאי: וכדפס. אשבת מהדר דאי ציוה"כ הא כתיב ציה מכוזד: להקדים. זמן סעודת שבת לזמן סעודת חול וזהו כדודו: לאחר. וזהו כדודו שהוא מתאווה לאכול: צמאי נשניי. צמאי נשנייהו משאר ימים: אי רגיליטו לאקדומי. סעודתם צבקר אחרונה: רצ ששם. סגי נהור היה ואינו רואה עת האכילה וכשהיה דורש בשבת מושיב התלמידים במקום שחגג שם התמה לעת האכיל כדי שילטעו וימהרו לקום: דמתי טולא. מהר

תורה אור השלם

1 עשר תעשר את קל תבואת ורעך היצא הישדה שנה שנה: דברים יד כב
2 ללדו וממור ללך הארץ ומלואה תכל וישיב בה: תהלים כד א
3 השמים שמים ללך ודאך נתן לבני אדם: תהלים קטו טז
4 אם תשיב משבת ודאך עשות תצדק ביום קדש וקראת לשבת ענג לקדש יי מקבר וכדודו מעשות דרביך ממנוא תצדק ודבר ישיעוהו נח ידבר:

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא מווגנא רישא אבי: שם לנש מאני צמעי:

גליון הש"ס

גמ' אשור הייא גיטין דף נר ע"א: רש"י ד"ה תליסר עיליתא דינרי וכו' וגוחמא בעלמא. ע"י ברכות דף כ ע"א תמוס' ד"ה תליסר עיליתא:

רבינו חננאל

ורבנן הני דעבדי צרכי שבת בנפשיהו. כגון ר' אבהו דהוה יתיב אתכתקא דשינא ומשייך נורא. ורב חנן דשגר תנורא. ורב הונא גדיל פתילתא. ורב חסדא מדליק שרגי. ורב פפא פריס סילקא. ורב ורב יוסף צלחי צבי. כוליה כרמפרש בגמרא בירש האיש מקדש שקידם המצוה באדם עצמו טפי עדיף יותר מבשלוחו. וכדבריו שמשנה זמן סעודתו בהקדמה או באחרונה.

לאלו אשבת קאי: וכדפס. אשבת מהדר דאי ציוה"כ הא כתיב ציה מכוזד: להקדים. זמן סעודת שבת לזמן סעודת חול וזהו כדודו: לאחר. וזהו כדודו שהוא מתאווה לאכול: צמאי נשניי. צמאי נשנייהו משאר ימים: אי רגיליטו לאקדומי. סעודתם צבקר אחרונה: רצ ששם. סגי נהור היה ואינו רואה עת האכילה וכשהיה דורש בשבת מושיב התלמידים במקום שחגג שם התמה לעת האכיל כדי שילטעו וימהרו לקום: דמתי טולא. שילטעו: סייא. מהר

מהדר